

Jac. van Looy

DE LORRIE

Hoe hij in het steegje was gekomen, leek een raadsel. Het was een der nieuwste karren die te zien zijn hier, zoo groot en zoo duister of al het gruis der dagelijks vervoerde steenkool hem gedoodverfd had. De chauffeur, de stoker, aanvuurder, stuurder, menner, of hoe zulk een Hollandsch wagenier zich laat benoemen, stak uit het midden van den vrachtbak op, blauwend en zwart tot over zijn ooren, al roepend holle klanken neder naar een zwarter kameraad op straat. Hij hief zich in het blonde luchtlicht op den rug van de kar en leek er even hoog te reiken als het roode kapgeveltje achter hem; want wijl er geen afstand genomen kon worden, moest ieder die het straatje inkwam en voorbij wilde gaan, wel opzien tegen het schots en scheef daar honkende gevaarte, dat niet naar voren of naar achter leek te kunnen zonder brijzelingen.

De kolenwagen moest oogenschijnlijk nader bij de ingang van een winkelje worden gereden waar brandstof noodig was. In vroeger tijd zou bij een dergelijk weerbarstig geval, allicht een voorbijganger een helpende hand mede hebben uitgestoken, maar bij een lorrie? Het bleek echter dat de kolen reeds waren afgeleverd en dat hij op dezelfde wijze weg moest uit het eenzijds afgepaalde straatje als hij er in was gekomen, 't zij dan het achterste voren. Hij scheen ook niet voor de eerste maal hier te zijn binnengedrongen, zijn machtige verschijning baarde geen opzien, er stond geen mensch aan deur; alleen een jongetje stond er op het randje van de groote en kleine steentjes, bukkend bij de wielen of rollen, de handjes op de knietjes en keek aandachtig naar onder den buik van het reuzige gewrocht.

Het huisje waar die overweldigende en allernieuwste wagen scheen te moeten wezen of was geweest, was in zijn soort een historisch huisje. Zoo kil en achteloos het nu verscheen, gelijk een minnebriefje in de aschbak geraakt, vol blussen, bladders en reddeloos; het stond er toch reeds in het rijtje huizen, toen ik nog heel jong was. Het stond er met zijn beide leede raampjes, als klaar om ingedeukt te worden en met zijn dakkapelletje juist boven het glazen deurtje en met dezelfde vensterbankjes nog, niet hooger dan een kinderneusje reikend.

De voorman was in zijn stelling op den nek geklauerd en loerde door het bezwartzelde spiegglas dat achter zijn rug zich bevindt. Onwillekeurig was ik blijven toezien hoe het met dit alles zou gaan. Een lorrie moge